

Landskap: Skåne Upptecknat av: Aril Fors
 Härad: N. Åsbo Adress: Landhult, Sk. Fagerhult
 Socken: Fagerhult Berättat av: Emma Nilsson
 Uppteckningsår: 1946 Född år 1874 i Fagerhult

- Kulturskolan ingick förbund med den Orde. s. 1.
 Spöken på Rosendahl invid Hålsingborg. s. 2.
 En fru dansade ut i sjön, där näcken
 satt o. spelade. s. 3.
 Lantmätare, som gick igen. s. 4.
 Tungt på lasset. s. 5.
 Förvillad av skosman. s. 6.
 Bäckham annan. s. 7-8.

Skriv endast på denna sida!

För var det vanligt att man ingivt förbund
med den onde, att han gjorde dem rika och
välmående. Detta hade Hultorsfrun gjort, och
tiden lät mot den önskerskornas tiden då han
den onde skulle komma och hämta henne.

Han befälde då en av drängarna att köra och
hämta prästen, ty han hade hört att han kunde
hjälpa henne. Han ködde och hämta prästen!

Prästen såg mycket, men drängen såg inget alls.

Och så hämta de frun, och ködde iväg med
hennes, ty de skulle nu köra runt i kyrkan
innan dögen utan att säga något. En stor svart
hund följde efter dem med öppet gap, och
ur detta spredde det elldägg. Det var den
onde troddes det, som var i denna skepnad.

Rosendahl invid Släbringbo ägdes av Billing
och han spökar. Det var en gång en tiggare som gick
vägen fram emot nämnda gård såg en fin skjuts
med en fin herre som rytha, sitt upp och åt, vilket
han gjorde, och när de så var framme sade herren
otlig nu av, och fortsatte: Du pojke, skall inte vara
ute sen det är så sent, ty dagen är din men natten
är min! Det var rätt! I gården fanns ett rum med
en säng som de fingo bädda varje dag, och där såg
ut att någon laggt där om morgnen. Det hände att
man kan få se en stor svart hund i huset, men den
var det inte lörande att de försökte att taga
fäst. Ögmen på den var såsom eldkulor.
Om man glömda att bädda sängen så kunde
man vara säker på att man inte fick någon
se i huset förrän man iordningställt
bädden i nämnda rum.

Fogeskult

I Farselt va smens där Bjärsbygge^{vägen}n gis li
enligt va min mor teled om, två gästissegjörer
en på var ^{sida} om vägen. O så kände där en gång
att frun å den ^{ena} gästissegjören va där ^{ute} och fick
höra någon spela utåt sjön o hon börja o
dansa. hennes man kom o ropar på henne, men
hon hörd inte det utan dansade ut i sjön
o ^{dunkna} sänkte se. Där va necken som satte där
o spelade.

I Billkult har en gång bott en klockare i en
plats benämd än i dag klockarelyckan. Kloc-
karens namn var Hiltberg.

Din lycka som än i dag bär namnet Pålshans
lycka har min morfar bott, och hans namn var
Paul Eliasson, och han dog 50 år gammal. Han var till
språket murare, samt torpare under Fogeskult. Torpet
har tidigare ägt av en som hette Lindskl, och
han hade två söner som va skräddare, de hette

2
Iren, och Jöns, och så var där en dotter som
hette Kristina allmänt kallad Lindahls Kristina
och bodde i Gäringsstaden Fagerhults socken
Lindahls hustru hette Gunnel. Hennes mor hade ett
banklån i Rörke bank, och en kväll när hon varit i Tü-
sjo för att sända bud med Johan Jönsson, "som sedermera
blev ihjälslagen", och när hon var på hemväg därifrån
och kommen till gränsen mellan Bjärsbyggets och
Fagerhults ägor som allmänt kallas för "rödingen"
såg hon en stor lantmätarekula som blösa^{shenke}
och hela kulan var glödande röd. "Den gamle gub-
ben i Fagerhult hade tagit mätning och tog så mycket
han ville och gick före lantmätaren således, och
nu gingo de där ätan och drog länken med kulan
och det ljyste och skenade i länken. Då sågs att
här för de gå och mäta tills domredag. När man gick
och läste, och kom vid gamla skolan i Fagerhult det här-
de att där kom ut en kua i dess natthinnat. Den

3)
ACC. NR M. 9891:5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

då koren som ju var död som drucken där på
denne plats har nu vände sig. Det hände ofta en
de, då de hade varit ute på långskjuts, att de de
kom vid smens, då de både gästgivarvärdarna legat
att de plötsligt märkte att de hade något mycket
tungt, kistorna nästan stanna, de drog allt vad de
orkade. Så hände det att Petrus i Mörkhult, som visste
att om man tog av huvudstolen på ena kisten och satte
igenom den, att man då får se vem som kallas, och då
han gjorde så, såg han en kore som för länge sedan
var död. Och så tog Petrus av ena vagnskulet och
sade till anden: "Nu kallas du här tills jag säger till"
Och här fick anden så gå och kalla andra till, han
var hemma i Mörkhult. Men här måste han stanna
i gränsen till byn, för att frigöra anden som kall.

En gång då jag var ute i skogen och plöcker
krösen^{linnen} och då jag var kommen till lilla kolan som
ligger i Tygskiet stens intill gränsen mellan Tyg-
skiet och Björskygget. O. då ja titta utåt myren
så så ja när komma där i rödungen o. ja som
trodde att det var "Täppes Palla", som gick och titta^{såg}
efter krösen. Jag skrek^{skrek} ja henne att komma, men då för-
svann hon, och jag ble så förvillad att jag inte
visste var jag var utan stövrade omkring en lång
stund, och var rätt trött, då förstod ja att där va sko-
snuan, och eftersom ja hört att där ä ha att
vända blusen, o. då gjorde ja, o. då så ja att ja
va ve rävarbackarna, böged i Tygskiet o. så gick
ja hem ty nu va ja så uttröttad att ja inte
tydde^{ok} gå där ute längre. Ja, där ä länge sen
dess, men ja minns där så väl ännu.

Tälke-Ennman berättar att när hon och en sys-
ter en gång gick hem från skolan i Faralt.
"Fördomdags len. på Fageskull." Det var vinter och
då de kom till Hilskulls mölla, kallad för
möllebacken. Och eftersom där var is på dam-
men, så gingo de ut på denna för att slå
hane, och när de kallat på hämnad en stund, så
höjde de någon som sade: A - ha, a - ha, och
när de sågo nyss sågo de en besynnerlig
hård stå invid en enebuske, och då de gingo
närmare för att se vem det möjligen kunde vara
fingo de se att han hade fjersko o pågajacka
på sig. Och då förstodo de att det var
bäckemannen, och sprungo så hem allt vad
de kunde ty med honom ville de inte göra
närmare bekantskap.

Gamla frun i Långsöholm, Långsjöholm, "Fogelkallförs."
var en gång ^{gångs} gämn för att källa på en kurrin någon stans
i Örtelljunga förs. och då hon var kommen till järn-
bläst ängar kom där en kar ^(man) och bad henne följa
med sig hem, och eftersom det var sent och börja att
skymma så följde hon med honom. Och när de så
kom i närheten av som hon tyckte var ett hus, kom
då utropa: I Jesu namn, att vi är hemma. Och i
detsamma blev det alldeles mörkt omkring henne, och
då syntes varken hus eller kar, men när det blev
dager om morgonen, så stod hon i en stor mosse
stret intill sjön "Vennentopsjön". då förstod hon att
det varit bäcksmannen som hon haft säll-
skap med, och att hans makt över henne var
omintetgjord, i, och med hon nämnde namnet
Jesus!